

[Søren P. Larsen.]

mandsloven af 1931, men om et yderligere Tillæg. Saadanne midlertidige Tillæg er blevet givet i de to foregaaende Finansaar, og vi har indtaget den Holdning, at vi ikke har medvirket til disse Lovforslags Vedtagelse. Men det forekommer os, at hele den økonomiske og erhvervsmæssige Udvikling i Aar er af en saadan Beskaffenhed, at vi direkte maa modsætte os, at dette Lovforslag ophøjes til Lov.

Lovforslaget drejer sig om en Regulering af Tjenestemandsløven ved et midlertidigt Tillæg ud over det Beløb, som Tjenestemandsløven forudsætter, og den højtærede Finansminister har beregnet Udgifterne til at blive ca. 7 Mill. Kr., som skulde udbetales i de kommende 7 Maaneder, da det er Regeringens Ønske, at disse Bestemmelser kun skal være gældende til 31. Oktober 1940.

Baggrunden for denne Pristalsregulering er, at Fagforbundene allerede i Efteraaret fik en Aftale med Arbejdsgiverforeningen om, at Fagforbundenes Medlemers Lønninger skulde pristalsreguleres; men nu har vi set, hvilken Udvikling dette har ført med sig. Det forekommer os, at Statens hele finansielle Stilling er præget af Usikkerhed, og Udsigterne er saa mørke som ingen Sinde før. Der skal udskrives store ekstraordinære Skatter baade af direkte og indirekte Art, og man er ikke engang sikker paa, om man ad Skattevejen vil være i Stand til at skaffe Dækning for de Merudgifter, Krisesituationen har ført med sig. Hvis vi saa havde haft et sundt arbejdende Erhvervsliv, som var i Stand til at skaffe Midlerne frem lige saa hurtigt, som de skulde bruges, eller i alt Fald i det Tempo, som vi kendte det fra Krigen for 25 Aar siden, havde Billedet tegnet sig noget anderledes, men Erhvervenes Vilkaar tegner sig jo meget mørkt i Dag. Det gælder ikke alene Eksporterhvervene og da særlig Landbruget — dets Vilkaar har været drøftet mangfoldige Gange; jeg skal kun henvise til, at naturligvis spiller Hovederhvervets økonomiske Stilling en afgørende Rolle for hele Landets Økonomi og derigennem ogsaa for den Linie, hvorefter Staten kan aflønne sine Folk.

Men Landbruget er jo ikke det eneste Erhverv, der er ramt. Ser vi paa Optællingerne, er Antallet af ledige vist over 180 000 — et forfærdende Tal. Dog det, som er det afgørende, er i og for sig ikke den store Ledighed, der findes, saa længe det er Vinter; værre er det, at naar Foraaret sætter ind og Beskæftigelsen normalt skal komme i Gang, det saa kan blive vanskeligt

for Erhvervslivet at give den Beskæftigelse, som er nødvendig, hvis et væsentligt Indhug i Arbejdsløsheden skal kunne foretages; dette Forhold kræver en ekstraordinær Anspændelse. Ogsaa Haandværkerne kan vist godt forberede sig paa at faa mindre at bestille i den kommende Tid. Mange Steder ser selvstændige Haandværkere, mindre næringsdrivende og handlende Fremtiden i Møde med ikke ringe Bekymring.

Tager man alle disse Forhold i Betragtning, er det klart, at der skal store og ekstraordinære Skatter af direkte og indirekte Art til, og derfor kan jeg heller ikke tro, at ret mange Tjenestemænd er lykkelige ved at faa 98 Kr. mere i de kommende 7 Maaneder, naar de maa gøre sig klart, at det, naar Pengene ikke findes og ikke kan skaffes, meget let blot kan blive en Betaaling ind i en Lomme og Optrævning af den anden. Jeg er endda ikke sikker paa, at man kan nøjes med det Beløb ud af Lommen, som nu kræves her.

Hertil kommer, at ved Gennemførelsen af denne Lovgivning har man i Virkeligheden godkendt hele Pristalsreguleringen, som mangfoldige sagkyndige har advaret imod, fordi den vil føre ud i Arbejdsløshed. Ved dette ekstraordinære Tillæg har det offentlige og Rigsdagen udtrykkeligt animeret de Krav, som under de Forhandlinger, der skal føres paa Grundlag af Statens Lønningsmaade, er eller vil blive stillet af Funktionærerne, som er knyttet til Kommunerne, koncessionerede Selskaber, Jernbane, Telefon o. s. v., hvoriblandt Virksomheder, der har store Vanskeligheder. Man vil animere dem til under disse Forhandlinger at opnaa de samme Fordele, som der er Tale om her.

Finansministeren gjorde i sin Forelæggelsestale meget anskueligt Rede for hele Lovforslagets Opbygning og Forhistorie, men der var et Sted i denne Tale, jeg lagde Mærke til, fordi det angik en Ting, vi før har debatteret fra denne Talerstol, den saakaldte „stille Zone“. Jeg sætter en Streg under Finansministerens Udtalelse om, at Regeringen lige saa lidt nu som før har kunnet gaa ind paa at ændre selve Tjenestemandsløven, for saa vidt denne stille Zone angaar. Nu er der ikke megen Diskussion om, hvem der har Ansvar for denne stille Zone, det har vi drøftet nogle Gange tidligere, men jeg sætter en Streg under Finansministerens Udtalelse om, at Regeringen hverken før eller nu har kunnet gaa ind paa at ændre dette Forhold, og under Slutningen af Finansministerens Udtalelser, hvori han fremhæver, at man paa en Række Omraader har maattet afvise